

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δο. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεβρίου 1901. Ὁρνεῖται δὲ οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προκαταστειλῶσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἐδημοσιεύθη τὴν περὶ θύραν ἐδόξεν ὁ νόμος περὶ Γενικῆς διοικήσεως τοῦ στρατοῦ καὶ διατάγματι διὰ τοῦ ὁποῦ γενικὸς διοικητὴς διορίζεται ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος. Τα γραφεῖα τῆς νέας διοικήσεως εὐτρεπίσθησιν, ἡ αὐτοδύναμις τὸν ὑψηλὸν αὐτῆς διοικητὴν. Μετ' οὗ πολὺ δὲ ὁ Διάδοχος ἀναλαμβάνει τὰ ὑψηλὰ αὐτοῦ καθήκοντα. Το ἔργον ὅμως αὐτοῦ δὲν εὐχερὲς οὔτε εὐάρεστον. Πρίκειται νὰ ἀσχολῇ εἰς τὴν βελτιωτικὴν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατευματος, νὰ διοργανώσῃ αὐτὸν καὶ τὸν καταστήσῃ ἱκανὸν ὥστε διὰ ἐνὶ ἐνστάσει ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ νὰ μὴ τρεπῇται εἰς φυγὴν, ἀλλὰ νὰ ἐθιμῇται ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη καὶ ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος καὶ νὰ πίπτῃ ἐκεῖ μαχόμενος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ταύτης.

Ὅπως ἔχουσι τὰ τοῦ στρατοῦ νῦν δὲν εἶναι δυνατόν ποσῶς νὰ εἰπώμεν ὅτι ἔχομεν στρατόν. Πρὸ τοῦ πολέμου εὐρίσκειτο εἰς ἀποσύνθεσιν καὶ πλὴρη παραλύσει· ἔκτοτε οὐδὲν ἐγένετο πρὸς ἀνασύνθεσιν καὶ οὕτω ὁ σαπίσας κορμὸς τελείως ἀπεσυνετέθη.

Ἀπὸ τοιοῦτον ὕλικὸν σαπίσαν ἀπὸ ἀκίνησιαν, ἀπὸ ραθυμίας, ἀπὸ ἑλλείψεως προορισμοῦ δέον νὰ συνταχθῇ τὸ νέον καὶ ἀξιόμαχον στρατεῦμα. Εἶνε ἄρα γε εὐκόλον τὸ ἐγγεῖρημα, εἶνε δυνατόν ὑπ' αἰς οἰκονομικὰς συνθήκας διατελεῖ τὸ Κράτος νὰ ἐπιτευχθῶσι τὰ αἰσία ἀποτελέσματα ἅτινα προβλεπόντο ὅτε συνεζήτητο ἐν τῇ βουλῇ τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον;

Τῇ ἀπαντησὶν θὰ μᾶς δώσῃ ὁ Διάδοχος, ὅστις βεβαίως θὰ ἐκδώσῃ, ἀναλαμβάνων τὴν ἀρχήν, τὴν πρώτην αὐτοῦ πρὸς τὸ στρατεῦμα ἐγκύκλιον. Τί διανοεῖται, τί ἐπιζητεῖ μᾶς εἶνε ἤδη γνωστὸν· καὶ ἂν δὲν μᾶς εἶνε γνωστὸν τὸ μαντεύμεν, εἰσδύομεν εἰς τὰ διανοήματά του καὶ λέγομεν ὅτι ὁ Διάδοχος κατιδὼν τὸν κατετῆραρον τὸν ὁποῖον ἐπῆρε τὸ στρατεῦμα θέλει ἐν ὑπόψει τὴν χεῖρα αὐτοῦ νὰ σταματήσῃ τὴν συναλλαγὴν, τὴν ρουσφετολογικὴν πολιτικὴν ἣτις μετεβάλε τὸν στρατιώτην τῆς πατρίδος εἰς ὑπέρτερον τῶν προσωπικῶν καὶ κομματικῶν παθῶν καὶ ἀπειλεῖ νὰ καταρρίψῃ ἐντελῶς τὸ ἀγόντρον αὐτοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ Διαδόχου ἐμφαντικῶς τὸν ἐξεδήλωσεν ἐπανειλημμένως, τὸν ἐξεδήλωσε μετὰ πείσματος μεγάλου καὶ πρὸ τοῦ πείσματος αὐτοῦ ὀφείλομεν πάντες νὰ παραμερίσωμεν. Ὁ πεισματάρης σημαίνει ὅτι ἔχει εἰς τὴν καρδίαν του πλημμύραν καλῶν προθέσεων καὶ σχεδίων ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἔθνους.

Τὰ σχέδια ταῦτα θέλει νὰ τὰ ἐξωτερικεύσῃ, θέλει ὁ ἴδιος νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ, φοβούμενος μήπως ἡ πολιτικὴ μας ἢ πάντοτε διανοίγουσα θυρίδας καὶ παραθυρίδας τὰ καταστρατηγῇ καὶ τὰ καταστρίψῃ. Καὶ τὸ εἰς Λάρισαν ταξείδιον τοῦ Διαδόχου εἶναι τεκμήριον τῆς προθέσεως αὐτοῦ

ὅπως ἐνεργῶς ἀναμιχθῇ ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν ἐθνικῶν υποθέσεων. Ἐκεῖ ἀπῆλθεν ὅπως διὰ τῆς παρουσίας του ἐνισχύσῃ τὴν γεωργίαν καὶ ἐπαίνεσθαι τοὺς ὑπὲρ ταύτης ὁρῶντας, ἀλλὰ καὶ ἐγκαρδιώσῃ τοὺς πέραν τῶν ὁρίων ἡμῶν πολλὰ καὶ πολυειδῶς φέροντας μετὰ κόπου τὴν ἐθνικὴν βακτηρίαν ἐν μέσῳ παντοίων κινδύνων καὶ διαβολῶν.

Εἶνε δὲ ἀλλθῶς ἐπιτακτικὴ ἡ τοιαύτη τοῦ Διαδόχου δράσις. Ἀφ' ὅσον ἡ κοινοβουλευτικὴ πολιτικὴ ἐξακολουθῇ τὴν αὐτὴν πορείαν καθίσσον ἀφορὰ τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν, ἀλλ' ὅπερ καὶ σπουδαιότερον καὶ καθόσον ἀφορᾷ τὴν διαχείρισιν τῶν ἄλλων ἐθνικῶν ζητημάτων, εὐχῇ ἔργον θὰ ἦτο ἂν καὶ εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα ἐτιθετο εἰς φραγμὸς καὶ ἐδίδετο ἡ προσήκουσα διευθετήσις.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀναλαμβάνει ὁ Διάδοχος τὴν διοίκησιν τοῦ στρατεύματος καὶ σύσσωμεν τὸ ἔθνος εὐχεται ὅπως ἀγάγῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ εἰς αἴσιον πέρας.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ὁ νέος δήμαρχος Ἰωαννίνων Χριστιανός — Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς κατακτῆσεως ἄλλοτε. — Ἡ ἐπαινετὴ διαγωγή τοῦ Ὁσμὰν πασᾶ. — Τὸ μῖσος τῶν ἐγγυῶν Ὁθωμανῶν, αἰετῆρα αὐτῶν. — Ἡ ἀπάντησις τοῦ Βαλῆ. — Τὸ καθήκον τοῦ Σακελλαρίου.

Α'.

Μετὰ τινος ἐκπλήξεως ἐπληροφοροῦντο οἱ Χριστιανοὶ ἐν Ἰωαννίνοις τὴν 22 περελθόντος μηνὸς Αὐγούστου ὅτι δήμαρχος τῆς πόλεως ταύτης διορίσθη ὑπὸ τῆς Α. Ἐξουχότητος τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Ὁσμὰν πασᾶ ὅ ἐκ τῶν Χριστιανῶν προκρίτων τῆς πόλεως κ. Χριστάκης Σακελλαρίου καὶ μετ' ἀνυποκρίτου χαρᾶς συνέρρεον εἰς τὸ Δημαρχεῖον καὶ ὑπεβάλλον τῷ νέῳ Δημάρχῳ τὰ ἐνθερμα αὐτῶν συγχαρητήρια. Καίτοι ἀπὸ πολλοῦ ἐλέγετο ὅτι ὁ Γεν. Διοικητὴς εἶχε προαποφασίσαι τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Σακελλαρίου οὐχ ἦτο ἡ ἐκπλήξις τοῦ λαοῦ ὑπῆρξεν ἀριούνης ζωῆς, καθόσον σοφάροι λόγοι καθίστων προβληματικὴν πᾶσαν πιθανότητα πραγματοποιήσεως τοῦ μελετωμένου διορισμοῦ. Ἀπὸ τῆς κατακτῆσεως τὰ Ἰωάννινα οὐδέποτε ἠξιώθησαν Χριστιανοῦ δημάρχου καίτοι ἄλλοτε αὐτὸς ὁ κ. Χριστάκης Σακελλαρίου εἶχεν ὑποδείχθῃ τοιοῦτος διὰ καταπληκτικῆς πλειοψηφίας ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐν ᾧ εἰς τὰς ἐφετεινὰς ἐκλογὰς ὁ κ. Χριστάκης Σακελλαρίου καταπολεμηθεὶς ἐρρωμένως ὑπὸ τῶν συμπραττόντων ἰσχυρῶν κομμάτων τοῦ πρώην Δημάρχου Χαϊρῆ ἐφένθη καὶ τοῦ Δημ. Κίγκου μόλις κατάρθωσε νὰ ἐκλεγῇ τελευταῖος μετὰ τῶν ὀκτῶ δημοτικῶν συμβούλων ἐξ ὧν κατὰ τὸν νόμον ὁ Γεν. Διοικητὴς δύναται νὰ ἐκλέξῃ τὸν δήμαρχον λαβὼν τὸ ἡμισυ τῶν ψήφων, ἃς ἔλαβεν ὁ πρῶτος ἐπιτυχὼν Χαϊρῆ ἐφένθη μόλις ὑπερέβη τὸν πρῶτον ἐπιλαχόντα σύμβουλον κατὰ τρεῖς ψήφους. Πλὴν τούτων οἱ ἐγγυῶρι Ὁθωμανοὶ ἐξ ἀποκλειστικοῦ πνεύματος ἐλαυνόμενοι μυρίας κατέβαλλον παρὰ τῷ Γεν. Διοικητῇ ἐνεργείας, ὅπως δοθῇ καὶ ἐφέτος τὸ δημαρχικὸν αξίωμα εἰς Ὁθωμανὸν κατὰ τὰ ἀνέκαθεν ἰσχύσαντα. Ἐπεκράτει λοιπὸν ἡ γνώμη ὅτι ὁ Διοικητὴς, καὶ ἂν ἠλήθευεν ἐτι ἡ διάδοσις ὅτι ἐπεθύμει τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Σακελλαρίου, δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ὑπερπηδῇ τὸσοῦτους φραγμοὺς καὶ ὅτι θὰ

προὔτιμα ν' ἀκολουθῇ τὴν συνηθὴ τῶν προκατόχων του πορείαν ἐκλέγων τὸν δήμαρχον μετὰ τῶν Ὁθωμανῶν συμβούλων τῶν καὶ πλειοψηφούντων. Ἀλλ' ὁ Ὁσμὰν πασᾶς δὲν εἶνε ἐκ τῶν χαρακτήρων ἐκείνων, οἵτινες ὑποχωροῦσι πρὸ παντός προσκόμματος. Ἡ στάσις τῶν Ὁθωμανῶν ἐτι μᾶλλον ἠρέθισε τὸν ὀρμητικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα, ὅπως ἐμείνη εἰς τὴν ληφθεῖσαν πρὸ πολλοῦ ἀπόφασίν του. Εἰς δὲ τὸν Σιέχην μεταβάνα, ὡς λέγεται, καὶ ἐκλιπαρήσαντα αὐτόν, ἐν ὀνόματι τοῦ Ὁθωμανικοῦ στοιχείου ὅπως μὴ προβῇ εἰς τὸν τοῦ κ. Σακελλαρίου, διορισμὸν, ὃν οἱ Ὁθωμανοὶ οἱ οὐδέποτε ἄχρι τοῦδε ὑπαθέτες ἐν Ἰωαννίνοις ὑπὸ Χριστιανὸν δήμαρχον ἤθελον θεωρῆσαι ὡς προσβολὴν ἀπευθυνομένην κατὰ τοῦ Ὁθωμανικοῦ στοιχείου, ἀφ' οὗ ἡλεγε δριμύτητα διὰ τὴν τοιοῦτον ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν στενότητα τῶν ἰδεῶν, διέταξε συνοπτικῶς νὰ περιορισθῇ εἰς τὰ ὀρθοσκευτικὰ καθήκοντά του, καὶ μὴ ἀναμιγνύηται εἰς ὑποθέσεις ἀλλοτρίας αὐτοῦ. Οὕτω ἡ θέλησις καὶ ἐπιμονὴ τοῦ Ὁσμὰν πασᾶ εἰσέγαγεν ἡμᾶς εἰς *νέαν δημαρχικὴν περίοδον*, ἥτις εὐελπιστοῦμεν ὅτι θέλει σημεῖ θῇ διὰ σημαντικῆς βελτιώσεως τῆς ἡμετέρας πόλεως, ἥς ἡ κατάστασις ὑπὸ τὴν ἀκηδῖαν καὶ ἀπληστῖαν τῶν ἄχρι τοῦδε δημάρχων εἶνε ὄντως οἰκτρὰ καὶ ἀξιοθρήνητος. Αἱ περικορμούσαι τὸν νέον ἡμῶν δήμαρχον ἀρεταί, ἡ ἀκεραιότης τοῦ χαρακτήρος, ἡ εὐστάθεια καὶ ὁ ζήλος αὐτοῦ πέποιθα ὅτι θέλουσι τὸν ἀναδείξει ἐπ' ἀγαθῇ τῆς πόλεως ἡμῶν κάλλιστον δημοτικὸν ἄρχοντα. Αἱ οἰκογενεακαὶ αὐτοῦ παραδόσεις καὶ ἡ αἰγλή ἡ περιβάλλουσα τὸ ἄτομόν του, ἴδια δὲ οἱ ὅροι ὑπ' οὓς ἐξελέγη δήμαρχος, ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ ὅπως ἀναδειχθῇ ἀπαράμιλλος ἐν τῷ δημαρχικῷ ἀξιώματι. Δὲν δύναται νὰ παρίσῃ ὅτι ὁ διορισμὸς αὐτοῦ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς καταδίκης τοῦ ἄχρι τοῦδε συστήματος τῆς δημοτικῆς διοικήσεως τοῦ συνεισφέροντος τὴν ἀβελτηρίαν μετὰ τῆς ἀπληστίας καὶ ἐπομένως ὅτι ἀναποδράστως ἐπιβάλλεται αὐτῷ, ἵνα τέλεον ἐγκαταλίπῃ τὸ καταδικασθὲν σύστημα καὶ νέαν ὁλως καὶ φιλοπρόδοον νὰ τραπῇ ὁδόν. Ἡ χρηστὴ αὐτοῦ πολιτεία καὶ ἡ εὐορκία καὶ σκόπιμο διαχείρισις τοῦ δημοτικοῦ χρηματός προέκειται νὰ καταδείξῃ τὴν ἐπὶ τῆς πόλεως εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς εἰς τὰ δημοτικά πράγματα ἐνεργουῦ συμμετοχῆς τοῦ Χριστιανικοῦ στοιχείου, τοῦ αἰλικῶς καὶ ἐπὶ ἀνυπολογιστῶ ζημῆ τῆς πόλεως ἧς τοῦδε παραγκωνιζομένου, θέλει δὲ ἱκανοποιῆσαι καὶ τὸν τιμῶσαντα αὐτὸν Γεν. Διοικητὴν τὸν εἰς τὴν καινοτομίαν ταύτην προβάνα παρὰ τὴν ἐναντίαν θέλησιν τῶν ἐγγυῶν Ὁθωμανῶν. Πιστεύοντες ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ κ. Χρ. Σακελλαρίου βαθεῶς συναισθανόμενος τὰς βαρυτάτας αὐτοῦ εὐθύναι καὶ ὑποχρεώσεις δὲν θέλει δειχθῇ ἡττων τῶν προσδοκίων τοῦ Γεν. Διοικητοῦ καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ χαίρεται εὐφροσύνῳ ἐπὶ ταῖς χρησταῖς ταύταις ἐλπίσι τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς δημάρχου καὶ τὴν διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἀνατείναντα *νέαν δημαρχικὴν περίοδον* ἐν Ἰωαννίνοις. Ἀλλ' ὅτι πρὸ πάντων ἐχαρποποίησεν ἡμᾶς ἐν τῷ διορισμῷ τοῦ κ. Σακελλαρίου εἶναι ὅτι ὁ Ὁσμὰν πασᾶς ἀπέδειξε καὶ διὰ τῆς πράξεως ταύτης ὅτι ἔχει πολὺ εὐρύτερας ἰδέας περὶ διοικήσεως παρ' ὅσον γενικῶς ἐπιστεῖθη, ὅτι δὲν περιλείπει τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ εἰς τὰ στενὰ ὅρια φυ-

Εἰς τὸ μητροπολιτικὸν μέγαρον καὶ ἐν τῇ
δοῦναι τὴν συνεδρίασίν· τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
ἐπὶ τὴν προαχθεῖς ἡ τελευταία τῆς ἐκείρας τῶν
αἰσίων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παριστάμενον
τῶν τῶν μελῶν αὐτῆς· καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν
ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκκλησιᾶς
κ. Στάθ. Μετὰ τὸν ἁγιασμόν ὁ Σ. Μη-
πολίτης ἐξέφωνησε μακροσκελὴ λόγον, ὑπα-
ρξας τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἐπὶ τῶν
ἰσὺν ἀπὸ κοινῆς ἡ Πολιτεία μετὰ τῆς ἐκ-
κλησιαστικῆς ἀρχῆς θεῶν τὰ ἐργασάμενα πρὸς
ἐθισμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κ. ὑπουργός, ἀ-
ντὶ τῶν λόγων τοῦ Σ. Μητροπολίτου,
ἐν, ὅτι κατὰ τὴν προαχθεῖ Συνόδου τῆς Βου-
θὰ ὑποβάλλει νομοσχέδιον κανονίζον τὰ τῆς
τοιαύτης τὸν Μοναχὸν, οὕτως ὥστε ἀντὶ τῶν
ἐκκατομμυρίων, τὰ ὅποια σήμερον ἀφίχον,
εἰς αὐτὰς τὰ μὲν τὸ ποσὸν τῶν 5 ἐκατομ-
ρίων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπαίρουμένων τῶν ἐξ-
τῆς συντηρήσεως τῶν θὰ περισσεύουν 3 πε-
ντακατομμύρια, τὰ ὅποια θὰ διατίθενται εἰς
ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας. Τότε τὰ θεώσιν

αί βασίς του εκκλησιαστικού ταμείου και βαθμύδον θ' ἀρχίστη ἡ ἀνορθωσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων. — Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης κατήρτισε νομοσχέδιον περὶ τοῦ ἐπὶ διετίαν ἀμεταθετοῦ τῶν εἰρηολικῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ὑποβληθῇ ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν Βουλὴν. Διὰ τοῦ νομοσχεδίου τούτου, ὃν ψηφισθῇ, τίθεται φραγμὸς εἰς τὰς μεταθέσεις ὑπο τῶν κομμάτων τῶν κατωτέρων τούτων δικαστικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες οὕτω θ' ἀσφαλιζονται ἐπὶ μίαν διετίαν, θιγαλλάσσεται δὲ καὶ ὑπουργὸς τῶν καθημερινῶν ἐνοχλήσεων, τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἐκ μέρους τῶν βουλευτῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐπανῆλθε μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἐκ Ναυπάκτου ὅπου ἠτλήθη το θέρρος ὁ κ. Ζήκος Γώσης καθηγητῆς τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου.

— Ἀφίκετο ἐκ Τρικκάλων ὁ κ. Γεωργ. Πίχτος καὶ ὁ κ. Νικολ. Γκίκας.

— Ἀφίκετο ἐκ Καλαρρυτῶν ὁ κ. Κωνστ. Γ. Ἀρλέτος καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Θεσσαλονίκην.

— Ἀφίκετο ἐκ Μπουλτσῆς, ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Βλάχος ἀποδιδάκτης τῆς Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐξ Ἀσπασίας ὁ κ. Μιχαὴλ Βότσης φοιτητῆς τῆς νομικῆς.

— Ἀφίκετο ἐκ Κάτω Σουδενῶν ὁ κ. Νικολ. Παπαρρύκου καὶ ἀνεχώρησε διὰ Κέραιον.

— Ἀφίκετο ἐκ Σποταλείου ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μιχαηλίδης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Ρουμανίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Βασιλείου μεταβαίνοντος εἰς Παρίσιος πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν τοῦ ἐν τῇ ἐκεῖ ἱατρικῇ σχολῇ.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἄνω Σουδενῶν ὁ κ. Σταύρος Τσιγαράς, ἐκ Μπουλτσῆς ὁ κ. Ἐπαμεινώνδης Φερούκας, ἐξ ἁγίου Μηνῆ ὁ κ. Ζηζιμίδης, ἐκ Δρεσδενικοῦ ὁ κ. Γεωργ. Δέρβας, ἐκ Κάτω Σουδενῶν ὁ κ. Γεωργ. Καπελλίδης ἐκ Ζωνδίνης ὁ κ. Βασίλ. Κωνσταντινίδης καὶ ἐκ Κηκουτιῶς ὁ κ. Α. Παπᾶς ἅπαντες μαθηταὶ τῆς Ριζαρείου σχολῆς.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ

Σύντομος ἱστορικὴ περιγραφή τῆς
ιεράς μητροπόλεως Παραμυθίας
ὑπὸ Ν. Γ. Μυστακίδου
(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου)

νάτος ἐζητήσε, παρὰ τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου, τόπον τινα ἐπιτηδεῖον διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ ναὸν κτλ. Καὶ τόπον ἐπιτηδεῖον δὲν εὐρίσκομεν ἄλλον εἰμὴ τὸν μεταξὺ Σωρείας καὶ Ἀλμυροῦ, εἰς ὃν σῶζεται καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου ἱδρυθεὶς ναὸς ὅστις κοινῶς λέγεται «Παναγία τῆς Σωρωνειᾶς». Ἡ δὲ λέξις «Ὀμφάλιον», δὲν ἐννοεῖ ἄλλο εἰμὴ κέντρον, καὶ τοιοῦτον κέντρον ἔχομεν τὸ μεταξὺ τῶν δύο ἐπαρχιῶν Φιλιατῶν καὶ Δελβίνου, μέρος, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ Σωρωνεῖα, διότι παρακολουθοῦντες τοὺς Συναξαριστὰς τῶν Μηναίων εὐρίσκομεν ὅτι φθάνοντας ὁ Ἅγιος εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἐκτίσε ναὸν ποῖον ναόν; βεβαίως τῆς Σωρείας. Εἰτα φρίσας εἰς βαθύ γῆρας, μόλις 97 ἐτῶν ἐκοιμήθη καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τὸ δὲ λείψνον αὐτοῦ λαβὼν ὁ Ἱεράρχης Ἰωάννης (604 μ.χ.) ἐπίσκοπος Εὐρώας ὁμοῦ μετὰ τὸν κλῆρον τοῦ κατέφυγεν εἰς τὴν ἀπέναντι Κερκυραϊκὴν Κασσιώπην καὶ ἐζήτηε νὰ σφετερισθῇ μέρος τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀλκεσίνοιο (πραγματεία περὶ Δωδώνης Γ. Χ. Χασιώτου σελ. 118) ὁ ναὸς τῆς Σωρείας εἶνε κτίριον τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου δὲ κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ σεισμοῦ ἔνεκα ἔλαβε μεταβολὰς τινὰς ὡς καὶ τὸ 1821 ἐπεδιωρθῆθη ὁ τροῦλλος. Ἐχρημάτισε καὶ ναὸς Μονῆς ἐν ἡμέραν τῶν Ἀγαθῶν, Γρηγόριος κτλ. ὡς καὶ ναὸς ἐπισκοπῆς μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Εὐρώας, ἀκριβῶς ὅμως δὲν γνωρίζομεν ὑπὸ ποίας Συνόδου, ἀλλ' ἐπὶ τινος Σισινίου ἐπισκόπου, τίς οἶδεν εἰς ποῖαν εἰς ἐποχὴν, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ κατοικήῃ, ἐκεῖ ἐπαίδη ἡ θέσις ἦν ἐστερημένη ἐγκατοίκους ἐμετάθεσε τὴν διαμονὴν τοῦ ἡ κατόπιν τῆς καταστροφῆς τῆς Σωρείας μεταφέρθη ὁ ἐπισκοπικὸς θρόνος εἰς Μονὴν Θεολόγου καὶ ἐξετείνετο ἡ ἐπισκοπὴ αὕτη μέχρι Κρανιάς καὶ κατ' ἄλλους μέχρι «Κολαρίτης» καὶ εἰτα περιορίσθη εἰς εἰς τὰ 12 χωρία, τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ὑπάγον-

— Ἀφίκετο ἐκ Παπίγκου οἱ κ.κ. Κωνσταντῖνος Σκούρτης ἱατρὸς καὶ ἐκ Λαϊστῆς ὁ κ. Ἀστέριος ἱατρὸς καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Παρίσιος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν τῶν. ἐκ Μπάγας ὁ κ. Κωνσταντῖνος Τζαμίχας τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς καὶ ἐκ Μετσόβου οἱ κ.κ. Κωνσταντῖνος Πουλῆς φοιτητῆς τῆς φαρμακευτικῆς. Δημήτριος Τσάβας φοιτητῆς τῆς νομικῆς καὶ Ἀλεξ. Παπαλεξίου φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς.

— Ἀφίκετο ἐκ Κάτω Σουδενῶν οἱ κ.κ. Νικόλαος Βέρκας καὶ Χρῆστος Μπουρδὰς καὶ ἀνεχώρησαν δι' αὐτὸν Ἀλεξάνδρειαν, ἐκ Τσαρπλῶν οἱ κ.κ. Κωνστ. καὶ Γεωργ. Φ. Φίλιος μαθηταί.

— Γρηγορῶνως ἀναγγέλλομεν ὅτι ἐτελέσθησαν ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς οἱ γάμοι τοῦ ἐκ Κοβιλίανης τῶν Κουρετῶν κ. Δημητρίου Μ. Γιαννοπούλου μετὰ τῆς ἐκ Τσαρκοβίτης Βασιλικῆς θυγατρὸς τοῦ εὐπολήτου προκρίτου Πέτρου Ἀντωνίου δι' οἰκογενειακῆς ἐπιμελείας καὶ ἐξαιρέτου ἀνατροφῆς πεπρωτισμένης. Εἰς τὸ εὐάριστον τοῦτο ζεῦγος εὐχόμεθα ὅπως διανύσῃ βίον ἀνέφελον καὶ πανευδαίμονα.

Βασίλειος Σ. Ντινιόπουλος

— Δεινὴ καὶ ἀνεπανόρθωτος συμφορὰ ἐπλήξε τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐξ Ἡπείρου φίλου κ. Θ. Ἀναγνωστοπούλου τὸ μικρότης ἀγγελουδι, τὸ μόλις τεσσάρων ἐτῶν, ὁ χαριτέδωτος Ἀχιλλεύς, ἀνηρπάγη ὑπὸ τοῦ σκληροῦ χάρου μέσα ἀπὸ τὰς θερμὰς ἀγκάλας τῶν προσφίλων γονέων τοῦ.

— Ἐν Τρικκάλαις ἀπεβίωσεν ὁ ἐκ Μετσόβου Κωνστ. Παλαίος, πατὴρ τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου φίλου κ. Στεργ. Παλαίου, ὃν συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας ἐπὶ τῷ ἀτυχῆματι τούτῳ.

Ζητοῦνται τέλειαι ἑργάτριαι Μπουστῦδες καὶ φουστῦδες εἰς τὸ Κατάστημα τῆς μονασίας κ. Ἀσπασίας Ν. Ἀλντή πρὸν Κυπαρίσση οἴκῳ Εὐαγγελιστρίας ἀριθ. 36 πλησίον Καλαμιώτῃ.

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ ἀπανταχοῦ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἄνευ ἄλλης παρακλήσεως.

ταὶ Ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν Παραμυθίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ εἶνε ἀρκετὴ ἡ πρόσδος ταύτης τῆς ἐπισκοπῆς ἡ ἐξάρχια Θεολόγου προσεκολληθῇ διὰ συνοδικῆς καὶ πατριαρχικῆς ἀποφάσεως τῇ Καμμουσάνῃ ἐπισκοπῇ.

Ἐν τινι τετειχημένῳ λίθῳ πρὸς τὰ ἐξφ τῆς Μονῆς τοῦ Θεολόγου σῶζεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή «α χ κ Γ ἀρχιεπίσκοπος Ζωσιμᾶς». Ἐκ τούτων πάντων συνάγεται ὅτι ἡ Μονὴ αὕτη τοῦ Θεολόγου τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ ἦν ἀρχιεπισκοπὴ ἡ ἥρχοντο αὐτοῦ ἀρχιερεῖς πρὸς ἄνεσιν. Ἀλλοτε αὐτοῦ ἐκάθητο πατριαρχικὸς ἐξάρχος ἐκλεγόμενος ἐκ τῶν περὶ 12 κειμένων χωρίων καὶ ἐκ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Πατριάρχου. Ἐν τινι σημειώσῃ εὐρομεν ὅτι ἡ ἐξάρχια Θεολόγου προσηρτήθη τῇ τῆς Χειμάρρας ἐπισκοπῇ. Ἐν τῷ χρονολογικῷ καταλόγῳ τοῦ κ. Δημ. Α. Παναγιωτίδου ἀπαντᾶται Ζωσιμᾶς τις (1608) ὅρα εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος δὲν ἡμεῖς εὐρομεν ἐντετειχημένον πρὸς τὰ ἐξφ τῆς Μονῆς Θεολόγου ἡ τῆς συνηνωμένης «Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκείας». Ἐν τινι κώδικι τῆς ρηθείσης μονῆς ἀπαντῶνται διάφορα ἀρχιερ. ὀνόματα ἄνευ χρονολογίας (ὅρα διατριβὴ Ν. Γ. Μυστακίδου Κωνσταντινούπολις Ἀριθ. 183 Ἀυγούστου 296, 1894), ὡς Ἱερεμίας, Σισίνιος, Θεοφάνης, Ἀρσένιος κτλ. οἵτινες δεπρεψαν τίς οἶδεν εἰς ποῖαν ἐποχὴν ὡς ἀρχιερεῖς μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Εὐρώας, τινὰ μὲν τῶν χωρίων αὐτῆς προσεκολληθῇ τῇ ἐπισκοπῇ Βουθρωτοῦ. Τινὰ δὲ τῇ τῆς Σωρείας ἡς ὁ ἐπισκόπος κατέφυγε μετὰ ταῦτα εἰς Μονὴν Θεολόγου καὶ ἐκεῖθεν προσηρτήθη πρὸς τὰ βορειότερα τῆς Θεσπρωτίας μέρος, εἰς Καμμουσιανὴν, 1, ὡρ. μακρὰν τοῦ Ζιμαντᾶ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, λείψανον τῆς Βυζαντινῆς πόλεως «Καμμουσάνης» τοῦτο δυνατόν ἐστι νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῆς σφραγίδος τῆς ρηθείσης Μονῆς φερούσης Βυζαντινὰ γράμματα. — Ἐν τῇ τῆς Καμμουσιανῆς Μονῇ σῶζεται ὅτι ἐν αὐτῇ ἦσαν «Γεράσιμος Κύριλλος, καὶ Παρθένιος, οἵτινες ἐχρημάτισαν αὐτοῦ πρὸ ἀνημπούτων ἐπὶ τῶν ἐπισκοποῦ Καμμουσιανῆς μετὰ τὸν ἐξῆς τίτλον «ὁ Καμμουσάνης, Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκείας» διότι οἱ ἡγουμένοι ἐλέγοντο καὶ ἐπίσκοποι μέχρι τοῦ 1714 ὅτε ἡ ἔδρα τῶν ἐπισκόπων ἐ-

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς αὐτῶν νὰ τὰς ἐμβάσωσι εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους ἡμῶν καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

— Οἱ ἐν Σερβίᾳ συνδρομηταί, ὅσοι καθυστεροῦν τὴν συνδρομὴν τῶν παρακαλοῦνται καὶ πάλιν διὰ χιλιοστὴν φορὰν ἀνυπερθέτως νὰ ἐμβάσωσι ταύτην.

ὑποθέτομεν νὰ γνωρίζωσι πάντες ὅτι ἔχουσι καθήκον μόνον νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν καὶ νὰ μὴ περιμένωσι χιλίας παρακλήσεις.

Οἱ ἐν Ρωμανίᾳ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν εἰς τοὺς Ἀδελφοὺς Χάϊτα οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίῳ κ. Ἰω. Χαρσιιάδην, οἱ ἐν Κέραιῳ εἰς τὸν κ. Χρῆστον Βασιλείου, οἱ ἐν Πορτ-Σαῖδ εἰς τὸν κ. Η. Κιτσονίδην, οἱ ἐν Τρικκάλαις εἰς τὸν κ. Μ. Σπουράκον, οἱ ἐν Λαρίσσει εἰς τὸν κ. Ζοζυκόν, οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. Μεχ. Χαρίτων εἰς τὸ πρακτορεῖον τῆς Πανελληνίου, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τὸν κ. Ν. Θρόνον. Οἱ ἐν Καρόιτση εἰς τὸν κ. Α. Κούρτιον. Οἱ ἐν Μεσολογγίῳ εἰς τὸν κ. Η. Λορλαμῆτσον. Οἱ ἐν Λυγρίῳ εἰς τὸν κ. Α. Γκάτον. Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν κ. Α. Πέτσον εἰς Κερναμπὰτ καὶ Α. Μουτσόπουλον εἰς Φιλίππουπολιν. — Ἐκαστος τῶν συνδρομητῶν δύναται νὰ ἐμβάσῃ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ἡ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς. οἱ ἐν Σερβίᾳ Αἰγύπτῳ καὶ Ρωμανίᾳ ὅπου λειτουργοῦν αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακαλοῦνται ὡσαύτως ἀποστέλλωσι καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου τὴν συνδρομὴν τῶν.

φέρθη εἰς παραμυθίαν. Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἔλθῃ αὐτοῦ ἡ Ἐκκλ. ἔδρα, εἶχον ἔλθῃ αὐτοῦ πολλοὶ οἰκογένειαι ἐκ Πρεμμετῆς καὶ ἄλλων μερῶν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς Παραμυθίας ἐκ τούτου προέκκυψε, διότι ἡ Παραμυθία ἐχρησίμευσεν ὡς καταφύγιον οὐ μόνον τῆς Πρεμμετῆς καὶ ἄλλων ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκ τῶν παραλίων καταστραφέντων πόλεων Βουθρωτοῦ, Εὐρώας, Ἐλαίας, Ἀλμίνης κτλ. (Ἡπειρ. Μελέτη Β. Δ. Ζώτου Μολοσσῶν, Τεύχος Α'. τόμος Α'. σελ. 55) καταφυγόντων καὶ διασωθέντων κατὰ τὰς ὑπώρειας τοῦ ὅρους Παραμυθίας, εἰς ἃς εὗρον παραμυθίαν διατηροῦντες καὶ τὴν εὐκίνητον περιουσίαν τῶν. Ὁμολογεῖται προσέτι ὅτι ὁ βασιλεὺς Πύρρος ἤρχετο αὐτοῦ τὸν χειμῶνα καὶ ἐκάθητο εἰς ἐν ἄλῳν μαρμαρίνον εἰς τὸ ὅποιον ἔβανε τὰ προτοπαλλήκαρά του καὶ ἔρριχον τὸ λίθον. — Ἐκ τῶν Βυζαντινῶν ἡ ἐπαρχία Παραμυθίας Ἀιδονία ἐκαλεῖτο (α) ὡς καὶ ἅπαντα ἡ Θεσπρωτία, ἐνίοτε δὲ καὶ Σαν-Δονάτο «Ἅγιος Δονάτος ἐκ τοῦ ἐκεῖσε χρηματίσαντος καὶ βιώσαντος ἐπισκόπου Εὐρώας καὶ πάσης Θεσπρωτίας Ἁγίου Δονάτου τοῦ καὶ ὡς τοπικοῦ ἐπισκόπου εὐρεθέντος ἐν τῇ β'. Οἰκουμένην Συνόδῳ. — Ἄπαντα ἡ ἐπαρχία ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὴν 30 Ἀπριλίου, πάντες οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας ταύτης συνερχόμενοι μεγαλοπρεπῶς ἐν ἀγία καὶ κατανύξει τὴν μνήμην τοῦ πολιούρου τῆς Εὐρώας Ἁγίου Δονάτου, ἐορτάζοντες ἀνημπούμενοι τοῖς μεταγενετέροις τὸ ἄδωμα. Ἐκτός τούτου σεμνύνεται ἡ ἐπαρχία αὕτη καὶ μετὰ πολλὰς Ἐκκλησίας ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Δονάτου, ὡς τοῦ Ζιμαντᾶ, Ἀλμυροῦ, Σουλίου, Βαγγαλατῶν, Παραμυθίας κ.τ.λ. Ἐν Παραμυθίᾳ σῶζεται ναὸς 1/4 μακρὰν ἡμικρήμινιστος, εἰς ὃν οἱ ἱερεῖς τῆς πόλεως ποιῶσι τὴν ἡμέραν ταύτην ἀγασμὸν.

(ἀκολουθεῖ)

(α) Τῷ 1760 ἐκαλεῖτο αὕτη «Κάστρον Παραμυθίας, ὡς καὶ Πρεμμετῆ τῷ 1755 «Καστὰς Πρεμμετῆς». Ἐν Παραμυθίᾳ διεκρίνετο τῷ 1760 ἡ οἰκογένεια Δήμου Θεμελῆ, οὗτος ἡ μήτηρ ἐλέγετο Δέσπω ὁμοίως καὶ ἐν Σαγιάδι διεκρίνετο ὁ Κόμονος.